

עמ"ת 42492/05/22 - עאמר אבו עואד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 42492-05-22 אבו עואד(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 104281/2022

כבוד השופט אריאל חזק	בפני
עאמר אבו עואד (עציר)	עורר
	נגד
מדינת ישראל	משיב

החלטה

מדובר בערר על החלטת בימ"ש השלום בבאר שבע מיום 16.5.22 בתיק מ"ת, 33304-05-22 במסגרתה נעצר העורר עד תום ההליכים.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **כניסה למקום מגורים לבצע עבירה, התפרצות למגורים לבצע עבירה וגניבה**. בכתב האישום תואר בין היתר, כי בתאריך 20.2.22 הגיע העורר לביתה של המתלוננת במושב בדרום לצורך ביצוע עבודות גינון בחצר ביתה. בהמשך לאחר יציאת המתלוננת מהבית, ולאחר שהעורר שאל את המתלוננת לאן היא נוסעת וזו השיבה לבאר שבע, נכנס העורר דרך חלון הסלון שהושאר פתוח על ידי המתלוננת, על מנת לאפשר מעבר לחתוליה, וזאת בכוונה לבצע גניבה. בהמשך התפרץ העורר לחדר בכך שפתח את דלת החדר אשר הייתה נעולה ונכנס לחדר בכוונה לבצע גניבה, העורר פתח את מגירת השידה של חדר וגנב מתוכה תכשיטים שונים בהם גם תכשיטים מזהב בכך שנטל את הרכוש מבלי הסכמת הבעלים.

בהמשך התקשר העורר למתלוננת והודיע לה כי הוא סיים את העבודה ולאחר מכן פגש את המתלוננת והיא שילמה לו 400 ₪ תמורת עבודתו. עוד תואר כי בהמשך הבחינה המתלוננת כי הרכוש נגנב מביתה.

בתאריך 21.02.22 התקשרה המתלוננת לעורר ואמרה לו כי הרכוש נגנב תוך שהביעה חשדה בו. העורר אשר הכחיש תחילה כי גנב את הרכוש הודה בהמשך השיחה בגניבת הרכוש ואמר למתלוננת כי ישיב את הרכוש תוך שהוא מתנצל על מעשיו. בהמשך לכך נפגשו העורר והמתלוננת והוא השיב למתלוננת את הרכוש הגנוב.

בהודעת הערר ובדין מיום 23.5.22, טען ב"כ העורר כי שגה בימ"ש קמא עת הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים.

לטענת הסנגור מדובר בעורר כבן 47, נעדר עבר פלילי ללא כל הסתבכות קודמת. לדבריו העורר הוא

אב ל- 6 ילדים, תושב חברון, שהגיע לעבוד, מעד ועשה טעות, אולם לטענתו על אף טעות זו אין לשלול את חירותו של העורר, כך שינותק מילדיו ואשתו, בפרט, כשחזקת החפות עומדת לזכותו.

הסנגור טען כי בשל כך שמדובר בעורר תושב השטחים, הוא עצור כיום עד תום ההליכים ואם היה מדובר באדם אחר שהיה מבצע העבירות המיוחסות בכתב האישום, אותו אדם היה משוחרר. עוד לטענת הסנגור אין מדובר בהתפרצות על פי העובדות המתוארות בכתב האישום. לטענתו התפרצות כרוכה בפתיחת דלת או חלון נעולים ואילו במקרה זה הכניסה לבית היתה מהחלון הפתוח, לכן טען כי אין התפרצות.

לטענת הסנגור מבחינת מסוכנות ונסיבות העבירה ועושה העבירה, יש לתת משקל לכך שהעורר התנצל והחזיר למתלוננת את הפריטים. עוד לדברי הסנגור מדובר בעורר שהגיע על מנת לעבוד ולהתפרנס.

עוד טען הסנגור כי במקרה זה גם לא קם חשש להימלטות מן הדין. לדבריו מדובר בעורר בן 47 ללא עבר פלילי שניתן להבטיח התייצבותו באמצעות ערבויות שייקבעו.

לאור זאת, ביקש הסנגור להורות על קבלת הערר ושחרור העורר ממעצר.

מנגד טענה ב"כ המשיבה כי יש להורות על דחיית הערר.

ב"כ המשיבה טענה כי אכן העורר החזיק באישור כניסה לישראל, אולם האישור בוטל מספר ימים עובר לביצוע העבירה שיוחסה לו. לדברי ב"כ המשיבה הסיבה שלא הוגש נגד העורר אישום בגין שהייה שלא כדין היא בשל טענתו כי הוא לא ידע שהאישור שלו בוטל.

ב"כ המשיבה טענה כי טענת ההגנה לפיה העורר הגיע לתחנת המשטרה בעקבות שיחת טלפון לאחיו אינה נכונה, והנכון הוא שהעורר הוכרז כדרוש לחקירה במערכות המשטרתיות עוד בזמן הארוע, וכשהוא הגיע וביקש לעבור במעבר, הדבר עלה במעצר והעורר נתפס.

ב"כ המשיבה טענה כי בהחלטת בימ"ש קמא נקבע שקיימת מסוכנות מהעורר, בין היתר בשל החשש להסלמת האירוע. לדבריה העורר פעל בתעוזה בכך שניצל את העובדה שהמתלוננת, שהזמינה אותו למקום ושילמה לו כסף עבור העבודה, אמרה לו שהיא נוסעת לבאר שבע, ובשל המרחק היתה לו האפשרות לבצע את העבירה.

ב"כ המשיבה טענה כי על פי העולה מעובדות כתב האישום העורר נכנס לחדר השינה, כאשר הדלת היתה נעולה וגנב מהחדר את אותם תכשיטים. לדבריה, תחילה הכחיש העורר שהוא גנב את התכשיטים, ורק לאחר שהמתלוננת לחצה עליו ועמדה על כך שרק הוא היה במקום והוא זה שביצע את העבירה, הודה העורר בפניה.

בנוסף, טענה ב"כ המשיבה כי כעולה מהראיות, לא מדובר בפעם הראשונה שהעורר מגיע למושב, ולמעשה המתלוננת העסיקה אותו לאחר שהיא שמעה עליו משכנים אחרים שהעסיקו אותו. לאור זאת, טענה ב"כ המשיבה כי יש בכך להגביר את המסוכנות שכן העורר יכול לחזור על מעשיו בתור עובד בגינון גם במקומות אחרים.

לאור זאת ביקשה ב"כ המשיבה להורות על דחיית הערר ולהותיר החלטת בימ"ש קמא על כנה.

דין והכרעה

ראיות לכאורה

עיון בפרוטוקול חקירת העורר במשטרה מיום 11.5.22 מעלה כי בפועל בחקירתו מודה העורר במרבית העובדות המיוחסות לו בכתב האישום. בנוסף לכך מצויים בתיק הודעת המתלוננת, ותמלילי השיחות הטלפוניות שנוהלו בין העורר לבין המתלוננת לאחר ביצוע העבירה. בנסיבות האמורות ניתן לומר שכנגד העורר קיימות ראיות לכאורה ברף גבוהה ביותר.

מסכנות וחלופת מעצר

מדובר בעורר תושב חברון כבן 47, שהוא חסר כל עבר פלילי, שחדר לכאורה לבית בו עבד כגנן מבעד לחלון הסלון הפתוח, וגנב ממגרה שנמצאה בחדר נעול תכשיטי מזהב.

אעיר לעניין זה, כי מאחר והן העורר והן המתלוננת מציינים, שהחדירה אל הבית נעשתה דרך חלון הסלון, והם אינם מציינים שהכניסה נעשתה דרך דלת הסלון, ומאחר והכניסה לחדר המגורים ("המשמש למגורי אדם"), נעשתה על אף שהמתלוננת נעלה לכאורה את אותו חדר, נראה שבפעולותיו ביצע העורר גם עבירת התפרצות. כך או כך מדובר לכאורה בחדירה לבית ולחדר נעול שלא כדין למטרת גניבה וגניבת תכשיטים מהדירה.

העורר אמנם הודה בפני המתלוננת בביצוע הגניבה ואף החזיר התכשיטים, אך הדבר נעשה על פי דברי המתלוננת לאחר, שהיא זיהתה את הגניבה של התכשיטים התקשרה למשיב, והמשיב שהכחיש בתחילה הודה בסופו של דבר בגניבה רק לאחר שהמתלוננת אמרה לו **"שרק אני בינתיים יודעת מזה, ואני רוצה את הזהב בחזרה ולא יהיה בלאגן"** (חקירת מתלוננת מיום 21.2.22, וראה גם תמליל שיחת הטלפון האמורה עמ' 4).

אמנם מדובר באדם שלא נסתרה לכאורה טענתו כי התייצב לחקירה לכשנדרש, אך עדיין עניין זה משפיע במידה מסויימת על הערכת הסיכוי שיתייצב למשפטו בלבד, ואין בו כדי להשפיע ממשית על הערכת מסוכנותו.

מדובר בעורר שהוזמן בידי המתלוננת לצורך ביצוע עבודות בגינתה, ניצל את העובדה שהמתלוננת אמרה לו שהיא נוסעת לבאר שבע, חדר לדירתה וגנב מחדר נעול בדירתה תכשיטי זהב, בלא להביא בחשבון אפשרות כניסת בן משפחה לבית ובלא להביא בחשבון השלכות אפשרות זו.

בבש"פ 45/10 פאדי מסראווה נ' מדינת ישראל נקבע בידי כב' השופט עמית בין היתר כי **"בעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן 'מתוחכמות', הן מסוג העבירות שיש בהן המסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפרצות אלימה, פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה בהאידנה להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך."**

עובדותיו הספציפיות של המקרה, שבו מדובר במתלוננת הגרה בבית במושב ביחד עם ביתה בת ה-12, רק ידגישו חשש המסוכנות העולה מן המקרה. בנוסף טענותיה של ב"כ המשיבה, שלפיהן נסיבות המקרה מקימות חשש שאם ישוחרר העורר לשטחי יהודה ושומרון בלא פיקוח הדוק, הוא עלול לחזור ולבצע עבירות בשיטה שבה בוצעה העבירה בעניינו, אינן טענות מופרכות.

איני סבור שיש ממש בטענת ב"כ העורר, שלו היה מדובר באזרח ישראלי לא היה מוגשים בעניינו כתב אישום או בקשת מעצר עד תום ההליכים (לכל הפחות כדי לבדוק שחרורו לחלופה).

בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 8.8.18) צוין כלל מקבילית הכוחות בידי מעצרים הקובע כי: "ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר, ולהפך ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד - משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר...". כפי שפורט לעיל, בעניינו מדובר בעורר שהודה בביצוע העבירה, ובתיק החקירה מצויים תמלילי שיחותיו עם המתלוננת, ומשום כך רף הראיות העומדות כנגדו הוא רף גבוהה ביותר.

מעבר לנדרש יוער כי, טענת ב"כ העורר שלפיה אם יעצר העורר עד תום ההליכים, יסתיים התיק העיקרי במאסר בן 4-5 חודשים, ואם ישוחרר ניתן יהיה לסיימו אחרת, נראית כטענה מוקשית, וזאת לאור העובדה שמדובר בעורר שבפועל ביצע את העבירה לאחר שפג תוקף אישור שהייתו בישראל, וכיום אין לו אישור שכזה, ובנסיבותיו הנוכחיות ספק רב אם ניתן לו אחד כזה בזמן הקרוב.

בנסיבות האמורות לא ניתן לומר שבית משפט קמא שגה בהחלטתו.

הערר נדחה.

ניתנה היום, 26 מאי 2022, במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט